

BİNBİR ROMAN

Cilt : 1 - Sayı : 6 - 25 Kuruş

23 - Haziran - Çarşamba - 1948

SEVİNCİNDEN ÇILGINA DÖNEN MARSELLA, NİHAyet KAVUŞTUĞU SEVGİLİSİNİN BOYUNUNA KAPILMIŞTI. FAKAT GİDO, KENDİNİ KURTARMAĞA ÇALIŞTI.

ÖYLE BİR GECE, BİR GENÇ KIZ İÇİN. UNUTULABİLİR BİR ŞEY MİDİR SANIYORSUN... BENİ TANIMAMAZLIKTAN GELME! GERÇİ SENİN ADINI BİLMİYORUM, FAKAT SEN O SUN!

BIRAK KIZIM GEÇMİŞİ UNUTALIM!

DİNLE KIZIM! BAŞIMIZDAN GEÇEN ŞEY, İNANILIR ŞEY DEĞİLDİ... ZAMAN ZAMAN HATIRLAMİYOR DEĞİLDİM, AMA ŞİMDİ ARTIK.....

GİDO, ÇOK MÜŞKÜL BİR DURUMDA KALMIŞTI.

ADINI SÖYLE BANA! MADENKİ KADER SENİ TEKRAR YOLUMA ÇIKARDI, ARTIK BENİM SIN... BİR DAHA SENİ ELİMDEN KAÇIRACAK DEĞİLİM

YILAN KADIN

İSTE, SAĞ SALIM GELDİK. O, MARSELLA SEN DE BU RADAMISIN?

KOCAMLA TANIS-TIN GALİBA, DEĞİLMİ? ADI GİDO'DUR. GİDO, BUDA ÖTEKİ KARDEŞİM MARSELLA!

KARDEŞİN Mİ?

KOCASI İMİŞ HA!?, ADI DA GİDO İMİŞ!

MARSELLA, KENDİNDEN GEÇECEK GİBİ OLDU VE SEVGİLİSİNİ ELİNDEN ALMIŞ OLAN ABLASINA NEFRETLE BAKMAYA BAŞLADI.

TİTANYA İŞİN FARKINDA DEĞİLDİ NEŞ'ELİ NEŞ'ELİ SÖYLENİYORDU.

HAYDİ ÇOCUKLAR GİDİP KARNİMİZİ DOYURALIM! SİZE EVLENMEMİN HİKAYESİNİ ANLATAYIM!

OOO. HOŞ GELDİN TİTANYA! SANA BİR ÇORBA PİŞİRDİM Kİ PARMAKLARINI YİYECEKSİN!

SAĞ OL FRANCESKA NİNE! HAYDİ YEMEĞE ÇOCUKLAR! KARNİM ÇOK AÇ!

Bedel

EYE VARINCA KENDİ

MARSELLA SAPSARI, KESİLMİŞ BİR HALDE ODADAN DI-
ŞARIYA YÖNELMİŞTİ!

BENİ AFFEDİN! YEMEK YİYEMİ-
YECEĞİM! SOĞUK ALDIM GALİ-
BA!

VAH VAH MAR-
SELLA! BENİM
YÜZÜME SO-
ĞUK ALDINSA
ÇOK ÜZÜL-
RÜM!

6
12

MARSELLA GİDDİ İLE EL SIKIŞIRKEN, DELİKANLININ KULAĞI-
NA İGİLE REK, YAVAŞÇA ŞUNLARI SÖYLEDİ:

İKİ SAAT SONRA BURADA BULUŞALIM. ÇOK
MÜHİM SÖYLEYECEKLERİM VAR!

HÂLÂ YATMADIN MI KIZ? NEN
VAR? NE OLUYORSUN?

BİR SEYİM YOK! BENİ KEN-
Dİ HALİME BIRAK! O KADAR
ZALİM BİR TALİHİM VARKI...

VALLİ KARDE-
SİNİN YÜZÜNE
BAKTI...

SENDE BİR ŞEYLER VAR,
AMA ANLIYAMIYORUM!

ENİŞTEME ALIDIM DA...
ABLAM ÇOK HOPPADIR Bİ-
LİRSİN 'YA!

YEMekten SON-
RA YATAK ODA-
SINA ÇIKAN VAL-
Lİ, MARSELLA-
YI AYAKTA ASA-
Bİ ASABI GEZİ-
NİR BİR HALDE
BULDU...

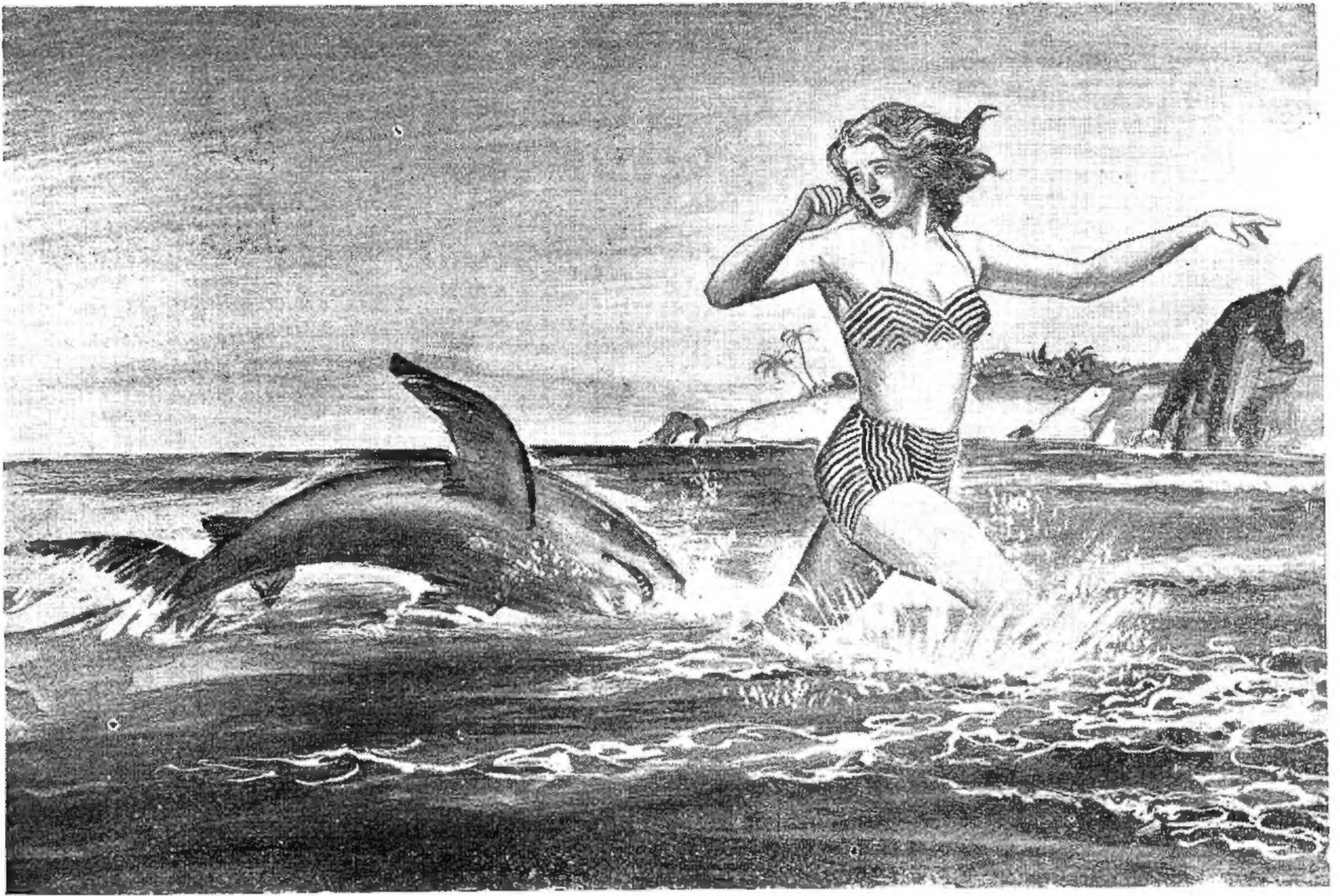
MARSELLA, NERE-
YE GİDİYORSUN?

BENİ İYİ DİNLE VALLİ! BUNDAN SONRA KÖR
VE SAGIR OLACAKSIN! NE BİR ŞEY GÖRECEKSİN
NE DE DUYACAK-
SINI ANLADIN
MI?

VALLİ YATAĞA YATTIKTAN
AZ SONRA, MARSELLANIN
SIRTINA BİR SABAHLIK
ALARAK ODADAN ÇIKTIĞINI
GÖRÜNCE HAYRET ETTİ...

MARSELLA VALLİYE YAKLAŞARAK KIZ
ÇAĞIZIN ODDUNU PATLATAN BAKIŞLARLA BAK-
TI...

ARKASI VAR

İkinci Dünya Savaşının en hararetli yıllarında karısıyla beraber Amerikadan Türkiye'ye gelen bir arkadaşımın başından çok şey geçmişti. Bu maceraların bir kısmını o zamanlar gündelik gazetelerden birinde yazmıştım. Yalnız, bu arada anlatmadığım bir tanesi vardı, ki hakikaten korkunçtur. Bugün size «Ölüm Yarışı» adını koyduğum o macerayı anlatmak istiyorum.

Arkadaşımın San Fransisko'dan bindiği gemi, Japon denizaltılarından kaçmak için, normal vapur yollarının dışında bir yol takip ederek Seylan adasına kadar gelmişti. Orada yolculardan Aden'e gitmek isteyenleri adaya çıkardılar. Gemi, buradan geri dönecekti ve yolcular ancak, ilk uğrayacak İngiliz gemisiyle Aden'e gidebileceklerdi. Bu İngiliz gemisinin ne zaman geleceği belli değildi. Bu hesapça kimsenin, adada ne miktar kalacaklarından da haberi yoktu.

Şimdi sözü ona bırakalım ve macerayı onun ağzından dinliyalım:

«Canımız çok sıkılıyordu. Günürlümüzü gayet sıcak olan adada orayı burayı gezmekle geçiriyorduk. Çoğu müslüman olan halkın bize karşı büyük sevgileri vardı ve hemen her gün bir yere davet ediliyorduk.

Bir gün karımla davetlerden, ziyafetlerden kaçıp adanın, uzun ve ucu bucağı görünmez bir kumluk halindeki kıyısında gezinmek istedik. Bu gezinti bizi oldukça تنها bir sahile düşürdü. Kum içinde yürüyorduk. Saatlerce yol aldık. Meğerse kumda yürümek, insanı ne kadar yorarmış? Üç saat kadar yürüdükten sonra öyle yorulmuştuk ki anlatamam.

Kıyının denize doğru uzanan bir iskele yapılan bir yerindeydik. Karıma dedim ki:

— Buraları gayet تنها... Gel şurada denize girelim...

Zaten bu ihtimali evvelinden hesapladığımız için ikimiz de mayolarımızı almıştık. Bir çalı arkasından mayolarımızı giydik. Denize doğ-

ÖLÜM YARIŞI

Yazan: C. C. Cem

ru yürüdük. Fakat burası öyle sık bir kumsaldı, ki saatlerce yürürsün yürürsün, su ancak dizlere kadar gelebiliyordu. Hattâ karım:

— Tıpkı İstanbulun Floryasına benziyor!.. demisti.

Biraz daha yürüdükten sonra suyun belimize kadar derinleştiği bir yere gelmiştik. Karım orada kaldı. Ben ise: «Yüzerek ileriye, iskelenin ucuna kadar gideyim!» diye düşündüm ve hemen denizi kulağlamaya başladım. On dakika kadar, yağ gibi denizde yüzdükten sonra iskele-nin kalaslarına ulaşmış ve bir, iki çekişte kendimi tepeye almıştım. Orada işçilere kumanda eden bir İngiliz mühendisiyle karşılaştım. Adam selâm vererek kendisini takdim ettikten sonra hayretle sordu:

— Buraya kadar yüzerek mi geldiniz?

Ben de bu suale hayret edip:

— Öyle!.. dedim. Bunda şaşılacak bir şey yok... Hindistandan geldim.

İngiliz:

— Ben de ona şaştım ya!.. dedi. Bakın!

Ve bana berrak denizin içini gösterdi.

O anda tüylerimin diken diken olduğunu hâlâ hatırlarım. Bu sık ve berrak suda, iskele kalaslarının çevresinde en aşağı yirmi kadar koca köpekbalığı oynayıp duruyordu. Nasıl olmuştu da bu cahavarlar bana sataşmamışlardı, hayret ederim... Çünkü köpekbalığı, denizlerin en korkunç canavarıdır. Gemi uskurlarına bile saldırdığını anlatırlar. Hele Seylan'da denize düşen birinin balıklar tarafından parçalanmadan tekrar diri diri sahile çıkabileceği vaki değildir. Fakat bu

balığın bu derece sık sularda bulunabileceği hiç aklıma gelmemişti.

İngiliz, yüzümün ne kadar sararmış olduğunu görünce:

— Ya!.. dedi. Şimdi hayretimin sebebini anladınız mı?

Bu esnada gayriihtiyarî karımdan tarafa baktım... Bir de ne görsen beğenirseniz, o da benim yaptığım gibi yüzerek iskelenin ucuna gelmeğe kalkışmamış mı? Hem geliyor, hem de gülüyor ve elini sallıyordu... Aman yarabbi, şimdi nasıl mâni olacaktık? İngiliz bir yandan, ben bir yandan elimizi, kolumuzu sallamağa başladık. Bir yandan da ben Türkçe:

— Geri dön!.. Geri dön! Köpekbalıkları var!

Diye haykıryordum. Allahtan ki karım, feryadımı duymuş, geri dönmüş bulunuyordu. Zaten söyledim ya... Deniz pek sıkı. Karım hemen yüzmekten vazgeçip deniz içinde kıyıya doğru yürümeye başladı. Su, ancak göğsüne kadar geliyordu ve lâkin denizde yürürken suyun insana ne kadar engel olduğunu herkes bilir...

Tam bu sırada İngiliz mühendis bana seslendi:

— Köpekbalığı var!

Hakikaten de bir mil kadar ötemizde iriyarı bir şey, kıyıya doğru yüzmeğe çabalıyordu. Biraz yaklaşınca sırtını ve kuyruğunu gayet iyi farkettilim. Canavarın siyah derisi, güneş ışığında pırıl pırıl yanıyordu. Öyle hızlı yüzüyordu, ki yanındaki kanatlarla suları fışkırtıyordu ve sanki torpil gibi gidiyordu.

Tüylerim diken diken olmuştu. Bu hayvanın karımdan tarafa seğirttiği besbelliydi. İngiliz de ada-

Balığın karnı kumlara değdiği halde karımın peşinden koşuyordu. makıllı telâşlanmıştı. İngilizce haykırdı:

— Hızlanın Madam!.. Hızlanın!.. Hiç arınıza bakmayın!..

Karım, İngilizce bilir. Mühendisin sözlerini duyunca köpekbalıklarından birinin kendini kovalamakta olduğunu sezmış olacak ki iyice hızlandığını gördüm. Nitekim, sahile okadar yaklaşmıştı ki sular butlarına ve biraz sonra da ancak dizlerine kadar gelir olmuştu...

Bukadar sık suda, koca balığın yüzemeyip geri dönmeğe mecbur kalacağını sanıyordum. Halbuki iş, hiç de benim düşündüğüm gibi olmadı. Balığın karnının kumlara değdiği muhakkaktı ama, karımın peşinden gitmekten geri kalıyor değildi.

Dehşetinden gözlerimi kapattım. Birden İngilizin:

— Hurra!.. Yakayı kurtardı!.. Bravo!.. Soğukkanlı kadınımsı doğrusu!

Diye bağırıldığını işittim. Mühendis elimi sıktı:

— Karınız, tam zamanında kendini yan tarafa atıverdi, dedi. Köpekbalığı da artık onu çantada keklik addediyordu ve kurgun gibi öne fırlamıştı. Lâkin karınız yana çekilince balık, o hızla gidip kumluğa düşüverdi. Bakın nasıl debeleniyor!..

Ben o tarafa baktığım zaman karımın kumluğa çıkmış ve bitkin bir halde yere serilmiş olduğunu gördüm. Canavara gelince o da onun yirmi adım kadar ilerisinde debelenip duruyordu.

İngiliz de ben de var kuvvetimizle iskelenin üstünden sahile doğru koşmağa başladık. Karımın yanına ulaşınca, mühendis, hâlâ debelenen balığa baktı:

— Açığından kuduza dönmüş olacak... Avımı yakalayacağım diye kendini sahile attı. Geberip gidecek!.. dedi.

Bu sırada karım da gözlerini açtı ve dedi:

Ölüm

TINARHANESİ

Yazan : Edvard Brooker

Çevirenler : İ. ve T. Karamahmut

Tam imparatoru yakaladığı sırada başına gelen bu beklenmedik dert neydi? Uğraştığı çete, pek de ihmal edilir insanlar olmadıklarını bir kere daha anlatmış oluyordular. Maamafih kendisinde de öyle çabuk yılacak göz yoktu. Hemen yerinden fırlayarak dışarı koştu. Ve düdüğü çalarak adamlarını bekledi. Bir, iki saniye sonra yanına gelen iki memura:

— Yerinizden ayrılmadınız ya? diye sordu.

— Hayır patron...

— Çıkan oldu mu?

— Kimse çıkmadı patron!

Bu konuşmadan sonra adamlarından ayrıldı. Vaziyet nazikleşiyordu. Birden aklına mükemmel bir şey geldi: Derhal A pavyonuna gidecekti. Aklına geleni hemen yaptı. Fakat kunduralarının koridorlarda çıkardığı gürültüye koşan bir hastabakıcı:

— Ne yapıyorsunuz? diye seslendi. Gecenin bu saatinde hastalar rahatsız edilir mi?

— Haydi kızım git işine Allah'ın seversen kafanı kızdırma!

Hastabakıcı söylene söylene uzaklaştı.

Hafiyeye kapıya yaklaştı. Yokladı. İçeriden kilitli idi. Cebinden bir maymuncuk çıkararak uğraşmağa başladı. Bir müddet sonra açmağa muvaffak oldu. Karanlık odaya daldı. Derinden gelen horultulardan odanın boş olmadığını anlamak mümkün değildi. Komütatörü gevirdi. Ampul yandığı zaman yatağa baktı... Gözlerine inanamaz oldu. Neron yataktaydı!

— Bu numaraya diyecek yok!

Diye söylendi ve yatağa yaklaşıp uyuyan adamı dürtüklemeye başlayınca deli, uyanarak hayretle muavine baktı:

— Beni uyandıрмаğa cür'et eden kimdir? diye sordu.

— Bendeniz haşmetlim... Zira sizinle görülecek ufak bir hesabımız var. Sizi tevkif ediyorum Barrett. Hemen kalkın ve beni takip edin... Gürültüye patırdıya da lüzum yok. Sonra karışmam ha!

Öteki sırttı:

— Bırakın Neron uyusun. Zira bir imparator rahatsız edilmeğe tahammül edemez!

Smit hiddetle delinin üzerindeki battaniyeyi çekti ve:

— Bana bak! dedi. Ya insan gibi kalkar önüm sıra yürürsün; yahut da ben seni tipış tipış yürütmesini bilirim!

Fakat sözünü henüz bitirmeğe fırsat kalmadan deli birbiri ardına feryatlar savurmağa başlamıştı. Koridorda ayak sesleri duyuldu... Kapı açıldı ve bir hastabakıcı ile dört gardiyan içeri daldılar. Hastabakıcı kız hafiyeyi gösterdi:

— İşte! dedi. En azılı deli bu!.. İki saatte dışarıda dolaşıp duruyordu... Şimdi de içeri girdi ve Mister Barrett'in arkasından koşup duruyor!

Neron memnuniyetle:

— Evet, dedi. Peşimden ayrılmaz oldu. Bu adam beni öldürmek istiyor.

Muavin, ne bir harekette bulunmağa ve ne de bir söz söylemeğe vakit bulamadan dört gardiyan onun üzerine cullandı. Kendisini kısıpırak bağladılar. Bağırmağa savaştığını görünce ağzını da tıkadılar.

Sonra sırtlıyarak götürüp iki koğuş ilerideki hücreye bıraktılar ve:

— Yarın doktor muayene eder, yapılması icabeden şeyi söyley! dediler.

Gardiyanlar çıkarken Smit hürsından ağlıyacak gibiydi. Tam dışarıda ve ortalığı kolağan eder bir halde olması gerektiği sırada burada elleri kolları bağlı ve ağzı tıkalı bir zır deli gibi kapalı kaldığını düşündükçe cıldırarak gibi oluyordu.

V.

Epeyi vakit geçmişti. Doktor Ruseli bir eline geçirirse bir ağzını açıp gözünü yumacaktı ki... Bu ne rezaletti? Muavin Smit, böyle zır deli gibi elleri kolları bağlı, ağzı tıkalı hapsedilir miydi hiç?...

Ne çareki olan olmuştı ve sabahı beklemekten başka çare kalmamıştı.

Sırtına deli gömleği ve ağzına da bir tıkaç geçirdikten sonra hücreye tıktılar.

Uyuyamayacağını, bu haliyle gözüne uyku girmeyeceğini düşünüp dururken daldı.

Kapıda dönen bir anahtar gürültüsüne uyanı. Birisi içeri girdi ve tekrar kapıyı kapadı. Muavin, dikkat ve korku içinde başını kaldırmıştı.

Karaltı ilerliyerek tam onun karşısına dikildi ve elindeki lâmbayı yakıp hafiyenin yüzüne tuttu. Smit, bir sesin:

— Mister! Mister!.. Ölmediniz ya inşallah! dediğini duyunca rahatladı. Meğerse bu gelen Erik, yani o şumarik sütçü çırağı imiş.

Çocuk, hafiyenin cevap vermediğini görünce:

— Ha! dedi. Anhyorum! Ağzınız tıkalı olduğu için cevap veremiyorsunuz. Ama merak etmeyin. Ben sizi kurtarmağa geldim.

Elindeki bıçakla hafiyenin iplerini kesiyor bir taraftan da sırtarak gevezelik etmekten geri kalmıyordu.

— Nedir bu haliniz Mister? Bakın, bana ehemmiyet bile vermek istemediğiniz halde size yardımımı dokunuyor. Ben size söylemiştim

zaten ya...

Muavin Smit, kol ve bacaklarını harekete getirebilmek için bir hayli zorluk çekti. Nihayet çocuğa medyun kalmış olmaktan doğan bir sıkıntı ile:

— Teşekkür ederim evlât, dedi. Fakat sen buraya nasıl girdin ve benim burada olduğumu nasıl öğrendin bakayım?

— Ben her şeyi bilirim Mister! Hastahanein de girmediğim deliği yoktur. Her kapıyı açan hususi bir icadım da vardır.

— Ya demek öyle? Pekâlâ bunları sonra da görürüz. Şimdi hemen gitmem lâzım... Benimle beraber gelir misin evlât.

— Nereye gidiyorsunuz Mister?

— Gel de görürsün!

Koridorlarda kimse yoktu. Bahçeye çıktılar.

— Sen akıllı, hattâ fazla zeki bir gence benziyorsun evlât...

Erik güldü:

girdi.

Cevap veren olmadı. Ama yanı başında bir ağlama sesi duyunca elektrik lâmbasını yakarak o tarafa çevirdi. İri bir karaltı belirdi ve lâmba ile yüzünü aydınlatınca bunun kendisini şair Petrark sanan deli olduğunu hayretle gördü. O zaman adamın yanına yaklaştı:

— Burada bu saatte işiniz ne sizin? diye sordu.

Delî hıçkırıklar arasında:

— Kederim taasavvur edilemeyecek derecede büyüktür, dedi. Ah! Ah!.. İstirabımı göre, gülrımı de müziğe tahvil edip ölmeyi birer ser yatabilsem...

— Âlâ, âlâ o da olur inşallah ama bu rutubetli havada buralarda dolaşmakla mükemmel bir nezleye yakalanırsanız müziğinizden ve şarkınızdan hayır kalmaz. Haydi gidin de yatın!

— İmkânı yok. Vazifem onun başı ucunda mersiyeler söylemektir. Kendisini görmek ister misiniz?

— Kimi?

— Sevgilimi... Benim melek Lor'umu!

Memur, birden irkildi:

— Neredeymiş bakayım?

— Hemen şuracıkta... Sükûnet içinde istirahat ediyor... Kimse onun ebedî uykusunu bozamaz. Fakat size göstereceğim... Peşim sıra gelin de...

Muavinin elinden tutarak sürükledi. Smit, birkaç adım attıktan sonra biraz ileride çimenlere uzanmış ve etrafı çiçeklerle bezenmiş bir kadın vücudu gördü. Daha yakından bakınca tüyleri diken diken oluverdi. Zira bu kadın tam kalbine saplanan bir bıçakla öldürülmüştü.

Su farkla ki yerde ölüsü yatan bu kadın, delinin sevgilisi Lor değil, hastabakıcı Masters Turner'di.

Delî çırpınıyor, haykırıp ağlıyordu. Hafiyeye, eteğine sılan deliyi bir kenara iterek yere diz çöktü ve ölüyü muayene etti. Vücudu soğumustu. Yüzündeki hatlardan şaşkınlık ve korku okunuyordu. Smit, bu cinayeti kimin işlemiş olabileceğini düşünmeğe kokyuldu. Ve birdenbire başını kaldırıp yanındaki deliye şüphe dolu bakışlarla bakmağa başladı. Sakın bu menhus herif, hastabakıcıyı öldürmüş olmasın?!

Polisin şüpheli bakışlarını gören deli:

— Neden bana böyle bakıyorsunuz? diye bağırdı. Sakın ha!.. Hiç sevgilimi öldürür müyüm ben?

Polis memuru tabancasını deliye doğrultarak:

— Bana bak! dedi. Zaten benim derdim başımdan aşmış; bir de seninle uğraşacak değilim... Ya adam gibi doğruyu söyle, yahut da seni şuracıkta temizlerim!

Delî yere diz çökerek yalvarmağa, ağlamağa başlamıştı. Bütün bunlar, Smitte delinin işi gürültüye getirmek şüphesini uyandırdığı için tabancasını adamın şakağına dayadı:

— Sen öldürmedinse bile öldüreni olsun gördün ya! dedi. Halinden belli ki bir şeyler biliyorsun... Söyle yoksa gülrini yazmadan, besteni bitirmeden öteki dünyayı boylarsın! Anladın mı üstat?

Delî tir tir titriyordu:

— Evet gördüm... Hepsini gördüm... Onu öldürdüm... Ben şahidim.

— Kim öldürdü?

— Bilmem... Tanımıyorum!.. Bir lâmbası vardı, İriyari dev gibi bir adam. Elinde bir bıçakla dolaşıyordu. Lor geçerken üzerine atıldı...

Delinin tarifine göre cinayeti işleyen, kendisini Şerlok Holmes sanan zır deliden başkası olmamak lâzım geliyordu.

Hafiyenin aklından bir sürü şeyler geçti. Sakın bu deli de kendisiyle alay ediyor olmasın?

Yine D pavyonuna giderek Şerlok Holmesi görmekten kendini alamadı.

(Arkası var)

Bir Katil Aranıyor!

Nakleden: I. Şerif

Nevyorktaki (Morning Post) gazetesinde bir sabah şöyle bir ilân çıkmıştı:

Bir Katil Aranıyor

Beni ucuz bir fiatla öldürmeğe razı olacak bir adam arıyorum. Tekliflerin gazete idaresinde Katil remzine yollanması.

Bu ilân çıkar çıkmaz, haber bütün NevYorka yayılmış ve halkı heyecana düşürmüştü. İşin garibi de şurada idi ki bir gün içinde Morning Post gazetesinin satışı da yüz bin tane daha fazlaşmıştı. İş bu kadarla kalmamış, bir çok kimşeler, gazete idaresini telefonla arayıp ilâna talip çıkıp çıkmadığını sormuşlardı ve gazete şöyle bir not neşretmek zorunda kalmıştı:

Bir Katil Aranıyor

ilânı için şimdiye kadar idaremiş 6389 telefon edildi ve 114 mektup geldi.

Bu notun neşredildiği sayı 176 bin fazlasıyla satılmıştı.

Gazete genel direktörü, hemen bütün diğer matbaa kodamanlarını odasına çağırttı. Piposunu ağzının sağından soluna, solundan sağına geçire geçire memnun bir eda ile:

— Bu işi aranızdan kim icat ettiyse bravo! dedi.

Hepsi birden dönüp reklâm işleri şefine baktılar ve:

— Haberimiz yok! Ceymiş bilir! dediler.

Patron, Ceymise döndü:

— Müthiş oğlansındır Ceymiş! Aferin sana!

Ertesi sabah matbaanın önüne bin kişilik bir kalabalık toplanmıştı. Polislerin intizamı temin etmeleri için kordon kurmaları gerekmiş, ayrıca ihtiyat olarak bir de can kurtaran otomobili getirilmişti. Şimdi, gazetede (Bir katil aranıyor!) ilânına gelen mektupların sayısı 574'e çıkmıştı. Artık postadan tektük mektup çıkıyordu ve halk, ilânı kimin verdiğini görmek için toplanmıştı. Tahminler muhtelifti. Kimisi ihtiyar bir adam olduğunu umuyor. Kimisi bu işin altından bir gazoz reklâmı çıkacağına yemin ediyor, kimisi de işsizlikten bunalmış veya sevgilisinden red cevabı almış bir delikanlının bu ilânı verdiğini tahmin ediyordu.

Bu sırada, kapıda soluk benizli bir delikanlı belirmişti. Polisler, geçirmek istemediler. Delikanlı:

—Katil remizli ilânı veren benim... Teklif mektuplarını almaya

geldim! dedi.

İçeriye salıverdiler. İdare kısmında herkes safi göz kesilip delikanlıya döndü. O ise, son derece sakin, 574 mektubu alıp salonun ortasındaki masaya yönelerek bir iskemleye oturdu ve mektupları teker teker açmağa başladı.

Bu sırada havadis, gazete genel direktörlüğüne intikal etmiş, adam piposunu ağzından çıkarıp:

— Ne? diye bağırıyordu. O ilân Ceymişin dalaveresi değil miymiş? Ceymisi azlettim!

Ondan sonra da koşa koşa idare salonunda mektuplarını açan delikanlıya seğırtmişti. Beriki sakin sakin kendine yapılan iş ve izdivaç tekliflerini okurken Morning Post direktörü, elini omuzuna koydu:

— Delikanlı... Sana beş senelik bir kontrat ve senede 4 bin dolar maaş teklif ediyorum. Bizim gazetenin reklâm işleri şefi olacaksın!

Soluk yüzlü delikanlı:

— Okadar acelem yok Mister! diye cevap verdi. Henüz yirmi birinci mektubu açtım. Şuradaki baylardan bir ikisi bana mektup açmakta yardım etseler...

Genel direktör razı oldu. Birkaç mektup daha açılınca bir tanesinden on yıllık bir kontrat ve senede 80 bin dolarlık maaşla bir motor fabrikasının ilân şefliği teklifi çıktı.

Birkaç mektup daha açıldı. İki buçuk milyonluk bir genç kız, katil arayan delikanlıyla evlenmek istiyordu.

Ve mektuplar, açıldı, açıldı... Nihayet 574 üncü mektuptan şöyle bir kâğıt çıktı:

«Sizi bir kurgunda öbür dünyaya götürebilirim. Bu iş için sadece 20 dolar isterim.

Coe Brown

225 Boverlystreet»

Soluk yüzlü delikanlının elinde üç mektup kalmıştı. Birini genel direktöre gösterdi. Adam, okudu ve:

— Pekâlâ... Ben de on yıllık bir kontrat ve yılda 85 bin dolar teklif ediyorum! dedi. İsminiz?

Delikanlı ayağa kalkıp bir kart uzattı. Üzerinde şöyle yazıyordu:

Herbert Vinçel

Morning Post Reklâm Şefi

Angaje olunacağını, bilmiş, kartını bile evvelinden hazırlamıştı. Direktörün elini sıktı ve dışarı çıkarken:

— Nişanlıma gidiyorum!

Diye öteki mektubu salladı. Fakat kapıda karşısına korkunç yüzlü bir adam dikildi:

SİNEMA

Deanna Durbin

Hayatı: Beyaz perdenin en sevilen yıldızlarından ve en mükemmel şarkıcılarından biri olan Deanna Durbin'i tanımayan yoktur. Daha 13 yaşındayken efsanevi bir şöhrete erişen Deanna, 4 ilkbaharın 1922 de Kanada'nın Winnipeg şehrinde dünyaya geldi. Ailesi aslen İngiliz'dir. Deanna'nın hakikî adı Edna Mc Durbin'dir.

Deanna'nın çok güzel bir sese sahip olduğu eskidenberi belliydi. Büyüyünce şan dersleri almağa başladı ve bir ahbabı vasıtasıyla bir yıldız avcısıyla tanışarak Hollywood'a gitti.

Filmleri: Deanna ilk önce Metro Goldwyn Mayer stüdyosu ile bir kontrat imzaladı. Fakat Judy Garland ile kısa bir bir film çevirdi. Altı ay sonra da bu stüdyodan ayrıldı. Bundan sonra Universal stüdyosuna girdi. İlk olarak Üç Modern Kız filmini çevirdi. Bu, sırf program doldurmak için çevrilmiş rastgele bir film. Fakat umulmadık, görülmedik bir muvaffakiyet kazandı. Bu film sayesinde Deanna'nın Universal'i iflâstan kurtardığı bile söylenir. Bundan sonra Deanna yirmiyeye yakın film çevirdi ve her filmiyle bir evvelkinden daha fazla bir muvaffakiyet kazandı. Son filmi Vincent Price ile çevirdiği "Up In Central Park" tır.

Aşkları: Deanna'nın ilk genç kırlık aşkı genç prodüktörlerden Vaughn Paul oldu. Evlendiler. Fakat stüdyosu bu evlenmeye kat'iyen muarızdı. Maamafih Deanna önceleri çok mes'ut oldu. Lâkin sonradan ikisi de çok genç ve tecrübesiz olduklarından birbirlerini idare edemediler ve ayrıldılar.

Deanna ikinci olarak babası yerinde olan prodüktör Felix Jackson'la evlendi. Onun artık aradığı aşkı bulmuş olduğu söyleniyordu. Fakat bu sene genç kadın ondan da ayrıldı. Şimdi maruf aktör Vincent Price ile sevişiyor. Evlenip evlenmeyecekleri henüz belli değil. Deanna'nın ikinci kocasından Jessica Louis adında bir de kızı vardır.

Hususiyetleri: Deanna gayet mütevazı, kendi halinde bir kadındır. Çok terbiyeli ve uysaldır. Sonra bir kere bağlandı mı, gayet sadık ve hakikatidir. Kat'iyen kaprisleri yoktur. Yufka yüreklidir. Herkese yardım etmesini sever ve daima gösterişsiz yaşamasını tercih eder.

— Benim adım Coe Brown!.. Bana yıl yirmi doları, hemen seni geber-teyim!

Delikanlı, nerdeyse diz göküp yalvaracaktı ama, elini tabanca çe-kecekmişçesine cebine atan adam; bin beş yüz dolarlık bir çek çıkara-rarak:

— Film bitti!.. Buyurun hakkı-nızı! dedi.

Sonra gülerek selâmlayıp sokak-ta bir kamyon üstünde duran sine-ma operatörünün yanına tırmanmış ve şoförün gaze basmasıyla Getro-Moldvin-Yamer film şirketi kam-yonunun uzaklaşması bir olmuştu.

Bir katil arayan adam, ufacak bir ilânla hem iki buçuk milyonluk bir kadına konmuş, hem de yılda 85 bin dolar gelirli bir iş bulmuştu.

Bu son yıllarda benim hemen hep memleket dışında kaldığı-
mı bilirsin. Ve yine, bilirsin ki,
bir Mısır yelkenlisinde kaptanlık
ediyordum. Yelkenli dediysem, pek
öyle ufak tefek mavuna einsinden
bir şey saamalı. Hani Romanya'dan
kereste yükleyip gelen iri Mısır
tekneleri var ya. Onların en büyük-
lerinden birinde çalışıyordum. "El-
hilâl" bir Mısırlı armatör hesabına
Hint denizinde, Basra körfezinde
işlerdi. Sık sık Kızıldenize de gi-
derdik.

Hint denizinin fırtınaları pek
berbat olur. Bir defasında öyle müt-
his bir tanesine tutulduk ki, batma-
mıza bir hiç kaldı desem yeridir.
Bülücistan kıyılarında bulunuyor-
duk. Sabahtan akşama kadar gemi-
mizin beş on misli dalgalar arasın-
da çalkalanmış, sahile yaklaşmağa
çabalamıştık. Nihayet Hintli tayfa-
lardan biri, yarım yamalak İngiliz-
cesiyle bu civarda, körfezleri ve
koylariyle gemilere iyi bir barınak
teşkil edebilecek bir ada bulundu-

yerinden sarkan bir ip merdivene
tırmanarak Hintliyi kayıhta bırak-
tım, güverteye çıktım.

Ömrümde insansız bir gemiye
raslamış değildim. Her gemide hiç
değilse bir vardiya tayfası olur. Fa-
kat güvertenin neresine baktımsa
insan yoktu. Tam bir merdivenden
teknenin içine girmeğe hazırlan-
ıyordum ki, içime bir korkudur giri-
verdi. Geminin cankurtaran sandal-
larından birini elimle yoklayınca,
içinde kırık bir kürek sapı buldum.
Herhangi bir tehlike vukuunda ken-
dimi korumak için kullanırım diye
elimle aldım.

Cebimden kibrit kutumu çıkar-

de biraz daha kuvvetle sıkarak bu
iki noktaya doğru bir adım attım.
Noktalar şiddetli bir hareket yaptı.
Yerden biraz daha yükseldi ve sür-
atle üstüme doğru gelmeğe başladı.
Kolumdaki bütün kuvvetle kü-
rek parçasını bu iki noktanın orta-
sına nasıl indirdim, ben bilirim. So-
pa bir vücuda çarpmıştı. Kulakları-
mı parçalayan acı feryat bir daha
duyuldu. Sonra ortalık sessizleşti
ve o iki ışık söndü.

Şimdi bulunduğum yere doğru
başka bir ışık gelmeğe başlamıştı.
Bütün cesaretimi topluyarak bak-
tım. Bu ışık, aralık duran bir kapı-
dan geliyor ve gittikçe kuvvetleni-
yordu.

Nihayet kapı yavaş yavaş açıldı.
Elinde bir gaz lambası tutan, iske-
let kadar zayıf, hayalet gibi bir
mahlûk belirdi. Mezar Kaçkını de-
dikleri, herhalde bu olacaktı. Bana
doğru yürüyordu. O geldikçe ben
gelileiyordum ama, kamara duvarı-
na çarpınca durdum. İskelet elini
kaldırdı. Parmağını bana doğru u-
zatarak:

— Kaplanımı öldürdün, dedi.

İngilizce söylüyordu. Fakat ga-
rip bir yabancı şivesi idi. Yere iği-
lip baktım. Zayıf, sıksa bir kaplan
yerde yatıyordu.

Öyle korkmuştum ki, bağırarak
istiyordum. Fakat sesim boğazımda
dügümlendiği için çıkmıyordu. A-
damı:

— Korkma.. dedi. Ben de senin
gibi bir insanım!. Bu gemi Rusla-
rındır. Hindistandan vahşi hayvan
yüklemiş Odesaya götürüyorduk.

Hint denizinde bir gemiye rasladık.
Ve bundan imdat istiyen dört gemi-
ciyi bizim tekneye aldık. Felâketi-
miz bu suretle başladı. Meğer bu
gemidekiler koleraya tutulmuşlar-
mış, tayfaların hepsi ölmüş. Yalnız
bunlar kurtulmuşlarmış. Bize de
kolerayı aşıladılar. Hem ne müthiş
bir kolera, yirmi dört saatte tayfa-
ların hepsini kırdı, geçirdi. Kısa za-
manda koca gemide üç kişi kalınca
bu adaya çıkmak zorunda kaldık.

Bilir misin sen... Bazan öyle in-
sanlar olur ki, vücudünde herhangi
bir hastalığın öldürücü mikropları-
nı taşıdığı halde kendisine birşey
olmaz. Ben de böyle olmuşum. Bir
iki gün içinde yanımdaki arkadaş-
lar da ölmüş burda kalmaya ve
kendini kendime ölmeğe karar ver-
dim. Canlı, mikrop yuvası olarak
insanlar arasına dönmeydim. İşte
dört aydır buradayım. Yanımdaki
hayvanlar da teker teker öldüler.
En son kalan bu kaplandı. Onun da
yürümeğe mecali yoktu. Çabuk bu
gemiden çık, git!

— Benimle gel, dedim. Belki se-
ni tedavi eder, kurtarırlar...

— Öyle şey olmaz, ben girersem,
teknenize Azrail girmiş demektir!.

Bütün ısrarlarımı kabul etme-
yince tekrar sandala döndüm. Hint-
li tayfa küreklere asıldı. Biraz son-
ra bizim "Elhilâl" e yanaşırken,
geldiğimiz istikametten doğru müt-
his bir infilâk, yeri göğü sarstı. Ko-
leralı adam, gemisini havaya uçur-
muş, böylece kendine de kıymıştı.

Öyle korkmu-
ştum, ki bağırarak
istiyordum, fakat
sesim boğazımda
dügümlenmiş çık-
mıyordu.

ğunu söyledi.

Adamı yanıma aldım. Onun kıla-
vuzluğuyla zifiri karanlıkta bir ko-
ya sokulup dalgalardan kurtulduk.
Oralarda rasifler çoktur, Fazla iler-
lemeden demir attık.

Sağımızda, hayli yakın bir yerde
sönük bir ışık görünüyordu. Tay-
faya:

— Burada ev filân var mıdır? di-
ye sordum.

— Yoktur. Ada ıssızdır!. dedi.

— O halde yine bu koya sığın-
mış başka bir gemi olacak..

— Olamaz kaptan.. Buralara
kimse gelmez!..

— Canım, bu adayı sen keşfet-
medin ya?..

Adamakıllı meraklanmıştım. Be-
nim gibi tayfalar da meraklanmış-
lardı. Müthiş bir manzara seyret-
meğe gideceğimizi ne bileyimi?. He-
men bir kayık indirttim. Hintli tay-
fa ile kayığa bindik. Işığa doğru
yol aldık. Söyle iki bin tonluk ka-
dar bir vapurdu bu. Kamaralardan
birinin penceresinden ışık geliyordu
ama, içinde insan bulunduğuna dair
en ufak bir işaret bile yoktu. Ses-
lenip yine cevap alamayınca gemi-
nin etrafını dolastık. Küpeştenin bir

dım. Aksi gibi de içinde pek az kib-
rit kalmışmış.. Yaka yaka merdi-
venlerden inmeğe başladım. Son
kibritimi yaktığım zaman, merdiven
bitmişti ve bir kapının önüne gel-
mişim.. Söyle bir an, tereddütte du-
rakladım.

Son kibritimi yaktığıma göre ar-
tık geriye dönmek için de yolumu
zorlukla bulacağımı düşündüm. Hem
belki de bu kapı beni ışık sızan ka-
maraya götürürdü. Kanadı açıp i-
çeriye girdim. Kanat arkamdan bü-
yük bir gürültü ile kapandı. Bu gür-
ültüyü, tüylerimi diken diken e-
den acı bir ses takip etti. Bu sesi
anlatamam. Öyle garip bir sesteki ki,
köpek ulumasından daha acı idi. Bütün
vücudümü soğuk bir ter kap-
ladı. Elimdeki kürek parçasını sı-
karak bekledim. Son yaktığım kib-
ritin ışığından sonraki bu koyu ka-
ranlığa gözlerim alışınca bir de ne
göreyim? İki küçük parlak nokta
bana doğru bakmıyor mu?. Bu nok-
talar kimliydirdi. Kuvvelâ biraz sa-
ğa.. sonra sola döndüler. Ve aynı a-
cı uluma bir daha ortalığı çmılatın-
ca bütün vücudum buz kesildi.

İnsan böyle, hayatının ancak
kendini cesaretine bağlı olduğunu an-
larda korkudan gelen bir cesarete
kapılıyor. Kırık kürek sapını elim-

KESKİN ZEKÂ

Size bir milyon lira verdiler. Ama şu şartla: Derhal harcamaya
başlayacak ve hergün, elinizde kalanın yarısını behemehal sarfede-
ceksiniz. Bir milyon tamamen eriyip bir tek liranızın kalması için
ne kadar zaman geçer dersiniz?

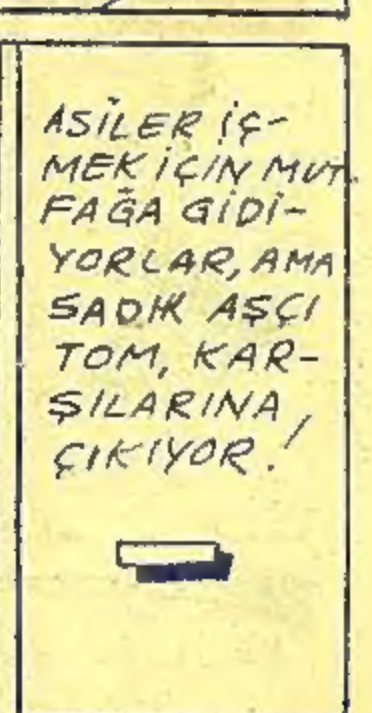
Yani bu zaman, yıllarla mı, aylarla mı, yoksa günlerle mi ölçülür?
Hemen cevap verin ve hesabı sonra yapın. Kim doğruya yakın ce-
vap verdiyse milyoner olmaya layıktır.

Geçen sayıdaki Karakorsan bulmacasının halli şöyledir: Con Ka-
lok derhal arkadaşlarıyla beraber, adanın güney kıyısından ateş alıp
kuzey kıyısına kosturdu ve o kıyıda oldukça geniş bir sahayı da tu-
tusturdu. Güneyden gelen ateş, oralara erişinceye kadar kendisinin
kundağladığı yangın çoktan sönmüş ve Kalok da arkadaşlarıyla bera-
ber büyük yangının bitmesini orada beklemişti. Sonra dalları yanıp
kütüğü kupkuru kesilen ağaçlarla sal yaptılar.

Yavuz GAZETECİ

6
KAPTANIN ZULMÜNDEN
BIKAN ATEŞÇİ, ONU-
LE VERMEK NİYETİN-
DEDİR. HALBUKİ YA-
VUZUN, MENDİZABELİ
BULMAK İÇİN AMERİ-
KAYA KADAR GİTME-
Sİ LÂZIMDI. TAYFA-
YI VAZ GEÇİREME-
Dİ.....

BRİK BRADFORD

ESRARENGİZ KUKLA

MÜTHİS

HAKİKAT

KONU= Anna Luce

ÇİZEN= Bedri

KRISSİ AĞLAYARAK KÜÇÜĞÜ BAĞRINA BASTI.

ANNE BEBEGİ KRISSİNİN KUCAĞINDAN ALDI.

ANNE BENİ ÖNDEN AYIRMAYIN!

TABİİ! O DAİMA BİZİMLE BERBERER OLACAK! YALNIZ ANNE OLARAK BENİ, ABLA OLARAK TA SENİ TANIYACAKTIR.

ANLADIN MI

ADINI GILDA KOYDUK! BÖYLECE ASIL EVLADIM GİBİ OLACAK. YALNIZ SEN BİRŞEY SÖYLEMEZSEN GILDA SENİ HEP ABLASI ZANNEDECEK!

GECELEYİN KRISSİ SIĞIRIYARAK UYANDI... BEŞİĞE YAKLAŞTI.

SANA MEME VERMEME BİLE MÜSAADE ETMİYORLAR... BANA HIÇ ANNE DİYEMİYECEKSİN!

BİR AY SONRA ANNE, KRISSİ VE GILDA DOKTORUN EVİNDEN AYRILDILAR.

SİZE KARŞI MEDYUNU ŞÜKRANIM DOKTOR

ARTIK BUNDAN SONRA BANA BİR CEHENNEM HAYATI BAŞLIYACAK.

BENDEN HIÇ AYRILMIYACAKSIN DEĞİL Mİ?

HAYIR, YEMİN EDERİM Kİ, SENDEN HIÇ AYRILMIYACAĞIM!

KRISSİ BİR ÇOK DEFALAR TESADÜFEN DUYDUĞU ANNESİNİN HEP BU SÖZLERİNİ HATIRLADI.

SONRA HAYAT NORMAL BİR SEYİR TAKİP ETMEĞE BAŞLADI. KRISSİ GILDA İLE MEŞGUL OLUYORDU.

ÇOCUK BÜYÜYÖR, BÜYÜDÜKÇE DE ÇOK DEĞİŞİK RUH HALLERİ GÖSTERİYÖRÜ.

ABLA BAK NE GÜZEL! BİR TANEDE BEN İSTERİM!

KRISSİ SEKİZ YASINA BAŞMIŞTI. O SIRADA İLK DEFA BİR PİYAND SESİ DUYDU.

HERKESİ SASIRTAN BİR İPTİLA İLE KENDİSİNİ MÜZİGE VERMİŞ VE HERŞEYİ UNUTMUŞTU.

ARTIK KAFİ GILDA, YORULDUN!

HAYIR, KRİSSİ BİR PARÇA DAHA ÖYLE MES'UDUM Kİ...

LAKİN KARA BİR GÜN, BABASI ÖLDÜ... MALİ DURUM LARI BOZULDU.

KRİSSİ İŞ ARADI VE BULDU. ARTIK, ANNESİ İLE GILDA'YA O BAKIYORDU. HAYATININ YEĞANE GAYESİ BU İDİ. BU ARADA PATRONU FRED İLE TANIŞTI. DAHA İLK GÜNDEN İTİBAREN ONA KARŞI BİĞANE KALAMIYACAGINI HİSSETTİ.

SİMDİ KRİSSİ YATAGININ KENARINA DİZ ÇÖKMÜŞ DUA EDİYOR VE AĞLIYOR...

ALLAHIM, HIÇ OLMAZSA BUNDAN SONRA GÜLEYİM!

ERTESİ SABAH KRİSSİ DAİREYE GİTMEYEREK EVİ TOPLAYIP TANZİM EDİYOR. ÖĞLEDEN SONRA BÜYÜK BİR ÇİÇEK DEMETİ GETİRİYORLAR

ANNE, GILDA BU ÇİÇEKLERİ GÖRÜRSE NE DİYECEĞİZ!

KRİSSİ, ARTIK BENİ KIZDIRMAĞA BAŞLADIN BIRAK ŞU GILDAYI CANIM!

TIPKI TAHAYYÜL ETTİĞİM... MADAM GAYEMİN ÇOK YAKINDA KRİSSİ İLE EVLENMEK OLDUGUNU BİLİYOR MUSUNUZ?

İNŞALLAH MES'UT OLURSUNUZ YAYRUM! BEN KRİSSİNİN SİZİ MES'UT EDECEĞİNDEN EMİNİM!

NİHAyet FRED GELDİ ÇOK HEYECANLIYDI. EVİN ŞİRİN HALİ MADAM AN'IN DOSTÇA TEBESSÜMÜ, ÜZERİNDE BÜYÜK TESİR YAPTI

MADAM AN, KRİSSİNİN YANINA OTURAN FREDE ÇAY İKRAM EDERKEN, BİRDENBİRE İÇERİDEN BİR PİYANO SESİ GELİR. BU SES KARŞISINDA FRED NEFES ALMADAN DURUR...

EYDE BAŞKA KİM VAR? BU KADAR GÜZEL ÇALAN BU İSTİDAT KİM?

KÜÇÜK KARDEŞİM! KONSER VERMEĞE HAZIRLANIYOR

MUVAFFAK OLACAGINA EMİNİM. ONU TEBRİK ETMEK İSTERDİM!

DAHA SONRA! ÇALARKEN ONU RAHATSIZ ETMEMEK LAZIMDIR TABİATİ BİRAZ TUHAFTIR. ONU MAZUR GÖRÜYÜZ!

Ayıkla Pirincin TAŞINI

Nakleden: A. B. Cangil

Kuyumcu Bakster, dükkânının tezgâhına dayanmış, vitrin ardından sokağı seyrediyordu. Dükkânın bir tarafında tezgâhtar, bazı yüzükleri sıralıyor, daha ötede de çırak kız, bir takım mücevherleri parlatıyordu.

Tam bu esnada dükkânın önünde çok lüks bir otomobil durdu. Şoför, süratle yerinden atlayarak koşup otomobilin kapısını açtı. Arabadan gayet şık, keskin yüzlü, şakakları hafif ağarmış bir bayla, Paris model mecmualarının içinden çıkmışa benzeyen bir bayan indi. Birlikte dükkâna doğru yürümekle beraber, bir müddet durup vitrinlere baktılar.

Bakster, hemen tezgâhtarına döndü:

— Conson, makineli tabanca hazır mı?

— Yes patron!

— Diğer tertibat da işliyor mu?

— Yes patron!

— Mükemmel! Hemen karşıkı bankaya koşup Mister Miller'i çağır. Yanına bir pertavsız alsın ve dükkânın arka kapısından yazıhaneye girip beklesin!

Zarif ve şık çift, dükkâna girince, kuyumcu iki büküm olup yerlere kadar eğildi. Bay dedi ki:

— Bayan için bir elmas yüzük istiyorum!

Kadın da ilâve etti:

— Ama, elinizde hakikaten güzel bir şey varsa istiyoruz. Yoksa istemez.

Bakster, kadının hafif bir Rus şivesiyle İngilizce konuştuğunu sezmişti. İçinden: «Aman gözümü ağmalayım! dedi. Bugüne bugün Rus şivesiyle konuşan bir kadın da güpbelli değilse artık bilmiyorum!» Tezgâhtar, arka kapıdan dükkâna girmişti. Kuyumcu çelik kasadan bir sürü elmas yüzük çıkarırken ona seslendi:

— Conson! İşığı yakın!

Hemen aynı anda göz kamaştırıcı ışıklar belirdi ve hafif bir homurtu duyulmaya başlandı. Kibar erkek:

— Bu gürültü nedir? diye sordu.

Kuyumcu savurdu:

— Ventilâtör beyefendi!

Halbuki bu gürültü, duvara gömülü gizli film alma makinesinin harekete geçtiğini belirtiyordu ve bu andan itibaren dükkânda ne olup biterse, hepsinin filmi çekilmiş olacaktı.

Kuyumcu bir yandan malını met-hediyordu:

— Bakın efendim! Bu yüzük dört kırattır. Şu da dört kırattır. Şu üç buçuk kırattır ama...

Kadın teker teker yüzükleri alıyor, tekrar bırakıyor, bir türlü beğenemiyordu:

— Canım, daha iyi bir şey yok mu? diye söylendi.

Kuyumcu bir yandan çıkardığı bütün malları tekrar toparlarken öte yandan başıyla: «İvett!» makamında tasdik edip daha mükemmel bir takım yüzükler çıkardı. Müşteri kadının da bunları beğendiği halinden belliydi. Nihayet birini seçti ve:

— Bu güzel! dedi. Bunu alacağım!

Yanındaki kibar adam, can sıkıntısıyla esneyerek umursamaz bir tavırla sordu:

Ne ediyor?

— On bin beş yüz dolar efendim! Yüzüğü evinize mi yollıyacağız acaba?

Adam söylendi:

— Hayır! Hemen parmağına takıver Lüsi!

Kadın, yüzüğü parmağına taktı ve adamın koluna girince birlikte kapıya yöneldiler. Bakster, tam tabancayı çekip: «Durun bakalım! Parasını vermeden nereye böyle?» diye bağırmağa hazırlanıyordu ki birdenbire erkek:

— Amma da dalgınım. Az kaldı parayı unutuyorduk! diye söylendi.

Elini cüzdanına attı ve ilâve etti:

— Çek mi yazayım yoksa peşin para olarak mı istersiniz?

Bakster heyecan içinde:

— Peşin para! dedi.

— Pekâlâ!

Ve cüzdanından on tane binlik, bir de beş yüzlük dolar çıkarıp kuyumcuya uzatınca Bakster:

— Bir dakika! dedi. Hemen faturayı yazıverelim!

Sonra tezgâhtara döndü:

— Yazıhanede faturayı yaz da çabucak getir Conson!

Bu demek «yazıhanede bekliyen Mister Miller'e banknotları göster, bakalım sahte mi?» demekti ama, bir dakika sonra elinde bir fatura olduğu halde gelen Conson, ustasına gülererek paraların sahte olmadığını işaretini veriyordu. Bakster, şaşkın, faturayı müşterilere uzattı ve:

— Yüzüğü evinize göndersek daha iyi olurdu ya! diye söylendi.

Ama onlar, bu sözleri duymamış, dükkândan çıkmışlardı bile... Kuyumcu bitkin bir halde koltuğuna göktü:

— Mahvoldum! Şimdi ne halt edeceğiz?

Conson şaşaladı:

— Neden usta? Şu yüzüğü güzelce sattın işte.

— İş bildiğin gibi değil danga-lak! Ben onlara baştan aşağıya taklit mal çıkardım. En nihayet kadından da taklit bir yüzük alıp gitti... Ne bileyim, Şikago gibi yerde bir yüzüğe tabanca çekmeden on bin beş yüz doları verebilecek bir adam çıkacağını nereden bileyim? Onları dolandırıcı sanmıştım, şimdi ben onları dolandırmış oldum. Tabii ilk günde iş meydana çıkacak! Şimdi ayıkla pirincin taşını!

KIZIL MASKE BİRDEN SEN DELEDİ...

KIZIL MASKE SALLANA SALLANA YÜRÜMEĞE ÇABALAR-KEN ŞEYTAN DA SINIRLI SINIRLI ONUN ÇEVRESİN-DE DOLAŞIYORDU...

ALVARIN KÖPEKLERİ SABIRSIZLANIYOR! HER HALDE ÇOK YAKINLA-DIKI.. GALİBA OR-MANDALAR

SEN YARALANMIŞSIN! NEDEN BANA SÖYLE-MEDİN!

BEN, ÇOK YA-RA GÖRDÜM AMA-BU SEFERKİ BAŞKA...

MEMLEKETİMDEN UZAK-TA BU KÜÇÜK ADADA ÖLÜP GİDECEK MİYİM?

İSTE, KIZIL MASKENİN SONU!

KIZIL MASKE ÜMİTSİZ BİR DURUMDADIR....

YARAM ÇOK AĞIR DİYANA! BEN BİLE ÜMİT-SİZLENİYORUM SEN BE-Nİ BIRAK

HAYIR, SEN ÖLMEMELİSİN! DİN' SENİ BURALARDA Bİ-RAKAMAM! SE-NİN YERLİLERİ KORUMAKÇIN YAŞAMAKLA-ZIM!...

DİYANA ÜZÜNTÜSÜNDEN AĞ-LAMAYA BAŞLIYOR....

BU ORMANDALAR! BAK-SANA, KÖPEKLER DOĞRU-CA BURAYA GELDİ! DİKKAT!

DİYANA BENİ BIRAKIRSAN SENİ BULA-MAZLAR! ÇÜNKÜ KÖPEKLER YALNIZ BE-NİM PEŞİM-DE!

KAT'İYEN BIRAKMAM!

ARKASI VAR

İYİ SAATTE OLSUNLAR

Yazan: KEMALETTİN TUĞCU

Esrarengiz Aşk ve Macera Romanı: 6

— Emrinizi bekliyorum efendim. Lütfen...

Müdür maroken koltuğu gösterdi. Bir gün evvel genç ressamın oturduğu koltuğa onun karısı, bebek kadar güzel genç kadın oturmuştu. Parlak ve ışık dolu bakışlarını müdürün gözlerinde bir an kadar bıraktıktan sonra:

— Büyük bir keder içinde bulunuyorum, dedi. Mümkün olan yardımı yapacağınızdan emin bulduğum için sizi rahatsız ettim.

Muavinin gözleri fırl fırl dönüyordu. Orada kalabilmek için işler icadediyor ve bu işleri sessizce görüyordu. Patron:

— Arzu ederseniz mesai arkadaşım bizi yalnız bırakın, dedi.

Genç kadın asabiyetle:

— Böyle bir şey istemiyorum, dedi. Kimseden saklı bir işim yok-

söylemek istemiyor, bir yalan bulabilmek için sözü uzatıyor.

Müdür genç kadına yumuşak bir eda ile hitap ediyordu:

— Kocanızın hayatının bütün teferruatını öğrenmiş olmam lazım. Eğer onu oldiden seviyorsanız ve hayatının sizce değerli büyükse samimiyetle bana cevap veriniz. Bende müphem noktalar kalmamalı ki selâmetle düşünmek imkânını bulayım.

— Fakat efendim, ortada gözle görünür bir illet varken diğer cihetler için vakit kaybetmekte mânâ nedir? Kocam bir takım evhamların esiri. Köşkte ikimizden başka bir mahlûkun, belki bir perinin yaşadığına inanıyor. Bunu size anlatmıştır. Veya ben öyle zannediyorum, hiç olmazsa anlatması icabeder. Mademki burada pek fazla

nize adını söylediğim ve sizinle görüşmek istediğimi bildirdiğim zaman bana «Ha! evet, buyurunuz!» demişlerdi. Bu da tahminimde yanlışmadığını gösteriyordu.

Tuğrul kendi kendine: «Son derecede zeki bir mahlûk, dedi. Dur bakayım, bir şey daha sorayım. Kendisini nasıl kurtarabilecek?»

Ve kadına karşı gayet multefit bir eda ile döndü:

— Sayın bayan, dedi. Zevcinizin buraya geldiğini nereden öğrendiğinizi sorduğum zaman «Bunu öğrenmek güç olmadı» demiştiniz. Onun size anlatmadığına göre onun buraya gelişini bir başkasından duydu-nuz her halde...

Genç kadın dudaklarını kayıtsızlıkla büktü.

Kelimeler üzerinde hukadar durmanıza bir mânâ bulamıyorum. Fakat sizi temin etmiş olmak için söyleyeyim Kocamın son akşam çok rahatsız olduğunu gördüm. Sabahleyin de âdeti olmadığı halde vakitsiz köşkten ayrıldı. Dönüşü de pek geç oldu. Kendisini müşahede altında bulundurduğum için yeleğimin cebinde sizin kartınızı görmüştüm. İşte bu kartı gördükten sonra onun buraya geldiğini öğrenmek güç olmadı. Muavininizin de beni büsbütün bir yabancı gibi karşıla-

"Okadar tuhaf bir konuşmanız var, ki her kelimeden bir sual çıkarıyorsunuz!"

tur. Sadece bir hastalığın tedavisi için dolaşıyorum. Dün buraya gelen kocam Ressam Kenan cidden hastadır. Onun evhamları, onun şüpheleri hayatımızı bir tehlikeye doğru götürüyor. Mademki o size müracaat etmiş, sizden yardım istemiştir. Mademki siz de kendisine bir şeyler yapacağınızı vaatmiş bulunuyorsunuz...

Sabık müdür genç kadının sözünü kest:

— Bize müracaatını size anlattı mı?

— Hayır.

— O halde buraya geldiğini nereden biliyorsunuz?

Genç kadın hafifçe kızardı. Küçüklük bir sarsıntı geçirdi. Sonra:

— Bunu öğrenmek güç bir şey olmadı, dedi.

Müdür sordu:

— Kendisini takip ettiniz mi?

— Hayır, katiyen.

— O halde rica ederim bayan, zevcinizin buraya geldiğini nereden öğrendiğinizi bana söyleyiniz.

— Fakat benim bunu öğrenmiş olmağımın ne ehemmiyeti var. Bahusus zabıta-yı ilgilendirecek bir hâdise karşısında değilsiniz. Sizden zavallı kocama boş ve gülünç vehimlerini ortadan kaldıracak sözler söylemenizi ricaya geldim.

Muavin kendi kendisine şöyle düşünüyordu: «Kadın kocasının buraya geldiğini nereden öğrendiğini

kaldı!...

— Burada ne kadar kaldığını nereden biliyorsunuz? Mademki sizinle buna dair konuşmadı, buradan erken çıkıp bir doktora da gitmiş olabilir.

Genç kadın yine kızardı fakat kendisini çabucak topladı:

— Benimki bir tahminden ibaret, dedi. Köşke geç döndüğü için burada fazla kaldığını tahmin etmişim. Hattâ buraya gelmiş olmasını da ihtimal dahilinde görerek size başvurdum.

— Şu halde onun buraya gelmiş olduğunu kat'i olarak bilmiyorsunuz.

— Bilmiyorum.

— İçeriye girer girmez bana kat'i olarak söylemişsiniz.

— Evet, öyledir, fakat muavin-

maması tahminimde yanlışmadığını anlattı. Şu sırada onun sizinle çok uzun uzadıya konuştuğuna yemin ederim. Son derecede kışkang olan kocam bütün hayatını size anlatmıştır. Mademki benim adımı size söyledi, söylemediği bir şey kalmamış demektir.

Müdür kendi kendine: «Bundan daha zeki bir kadın tasavvur edemem» diye söylendi. Sonra kadına gülümsedi:

— Sizi meslek icabı rahatsız ediyorum. Şimdi tamamıyla emin oldum. Arzunuzu söyleyebilirsiniz. İsterseniz ben bizden istediklerinizi size anlatayım. Her hangi vasıta ile olursa olsun kocanızın başındaki vehimleri ona maddi deliller göstererek imha etmemi arzu ediyorsunuz.

— Şüphesiz efendim, istediğim budur.

— Fakat bunu ne şekilde yapabiliriz? — Fakat bunu ne şekilde yapabileceğinizi düşünüyorsunuz.

— Arzu ederseniz köşkte birkaç gün misafir kalarak.

— Fakat köşke sizlerden başka bir insanın gelmesine daima muhalefet eden siz değil misiniz?

— Benim. Fakat hasta olan kocamı tedavi için her şey yapmak lazım. Bu yalnız kalma içinde onu hastalığıyla başbaşa kalacak kadar kimsesiz ve yardımsız bırakmakta ısrar edebilir miyim?

— Şüphesiz buraya geleceğinizi kocanıza bildirmediğiniz.

— Nasıl bildirebilirim. O zaman sizinle birlikte onu tedavi için harekete geçmiş olduğumu anlamaz mı?

— Fakat biz köşke nasıl girebiliriz?

— Siz mi?

— Evet, ben ve muavinim.

Genç kadın biraz düşündükten sonra:

— Siz yalnız veya muavininizle birlikte olmuştunuz, bunun bence bir farkı yoktur, dedi. Yeter ki onu tedavi edebilelim. Yalnız geleceğiniz günü bilirse, istirahatınızı temin ederim.

— Önce köşke gelebilmek için bir sebep, bir davet lazımdır. Kocanız bunu yapmalıdır. Bunu onun yapması için de buraya tekrar gelmesi ve benim buna lüzum göstermem icabeder.

— Orasını bilemem. Her halde size gelecektir.

— Bana geleceğini nasıl tahmin edebiliyorsunuz?

— Gayet basit. Mademki siz doktor değilsiniz, mademki o her şeyi size anlatmıştır. Sizin ne düşündüğünüzü öğrenmek istiyecektir. Bir doktor olsaydınız tavsiyelerinizi söyler reçelenizi yazardınız. Onun bir daha gelmesine lüzum göstermezsiniz.

— Sayın bayan, kocanızın bir evhamlı veya bir esrarlı hâdisenin kurbanı olup olmadığı hakkında benim henüz kat'i bir fikrim yoktur.

Fakat ben size hakikatı anlattım.

— Size nihayetsiz bir itimat beslemekteyim. Kocanızın hastalığının ıstırabını çeken bir kadın olabilirsiniz. Bana gelince, ben ancak kendi kanaatleriyle hareket eden bir insanım. Kocanızın anlattıkları arasında hakikaten ve cidden meraklı, anlaşılabilir olan noktalar var.

Genç kadın hafif bir endişe ile: — Meselâ neler? dedi.

— Sizin şu ikilik itiyadınız.

Bayan Samiha sıkıntı içinde idi. Beyaz ve küçük bir mendili avucunda buruşturuyor, düşünür gibi oluyor ve sahneyi boş bırakmamak için alt dudaklarını kıvrıyordu. Bu anda onu dikkatle gözden geçiren müdür kendikendine düşünüyordu:

— Yine vakit kazanmak istiyor.

Genç kadın sordu: — Bu ikilik itiyadı dediğiniz nedir?

— Buktadar mühim ve hayati bir itiyadı bana niçin soruyorsunuz sayın Bayan? Siz bunu pekâlâ bilirsiniz.

(Arkası var)

BİNBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkarılan bir roman

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara, Caddesi 16, 1. Kat

ABONE: Yıllık (50 sayı) 12 lira, 6 aylık (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve yayı işlerini idare eden: TAHSİN DEMİRAY

Baskıldığı yer: TÜRKİYE YAYINEVİ

Büyük Müsabakamızın Neticesi

BİNBİR ROMAN'ın 4. sayısında birinciden yüzüncüye kadar ve 5. sayısında da yüzüncüden dört yüzüncüye kadar kitap kazananları ilan etmiştik. Bu sayıda müsabakamızda kazanan talihli okuyucularımızın numaralarını neşre devam ediyoruz.

Dört yüz birinciden yediyüzüncüye kadar:

(TÜRKİYE YAYINEVİ Polis Romanları serisinden BEYAZ MASKE adlı 1 lira değerinde birer heyecanlı roman kazananlar)

10729 - 12057 - 13390 - 14207 - 14477 -
14784 - 16352 - 17148 - 17151 - 19203 -
19452 - 19758 - 20079 - 20173 - 21254 -
21261 - 21269 - 21423 - 21452 - 21675 -
21769 - 21867 - 21907 - 21990 - 22008 -
22196 - 22290 - 22361 - 22847 -
22549 - 22552 - 22621 - 22698 -
22751 - 22902 - 22949 - 22990 -
23171 - 23254 - 23278 - 23340 - 23380 -
23406 - 23618 - 23676 - 23708 - 23721 -
23842 - 23907 - 23930 - 24058 - 24079 -
24095 - 24266 - 24303 - 24385 - 24487 -
24533 - 24657 - 24675 - 24720 - 24804 -
24880 - 24909 - 25095 - 25277 - 25431 -
25520 - 25806 - 25807 - 25874 - 25893 -
25904 - 25918 - 25962 - 25970 - 25978 -
26044 - 26104 - 26126 - 26147 - 26164 -
26174 - 26183 - 26189 - 26220 - 26232 -
26272 - 26280 - 26297 - 26312 -
26360 - 26509 - 26522 - 26538 - 26627 -
26668 - 26721 - 26757 - 26805 - 26926 -
26956 - 26992 - 27066 - 27088 - 27153 -
27174 - 27222 - 27243 - 27267 -
27336 - 27354 - 27465 - 27566 - 27601 -
27634 - 27679 - 27879 - 27912 - 28172 -
28284 - 28348 - 28349 - 28361 - 28853.

Buraya kadarki numaralar 1 liralık hediye kazananlardan, kuponlarını matbaamıza evvelce göndermiş olanlardır. Aşağıdaki numaralar ise yine 1 liralık hediye kazandıkları halde kuponları bizde bulunmayan okuyucularımızın numaralarıdır, ki bu okuyucularımız matbaamızdan hediyelerini almak için kupon getirmek veya göndermek zorundadırlar.

8176 - 9015 - 9332 - 11286 - 12455 -
12536 - 12897 - 15086 - 16311 - 16394 -
16429 - 16622 - 16789 - 16790 - 16828 -
16840 - 16909 - 17193 - 17317 - 17322 -
17367 - 17412 - 17447 - 17551 - 17601 -
17618 - 17703 - 17949 - 18031 - 18148 -
18294 - 18347 - 18448 - 18507 - 18577 -
18948 - 19057 - 19114 - 19367 - 19397 -
19423 - 19476 - 19603 - 19720 - 19748 -
19862 - 19898 - 20115 - 20181 - 20320 -
20331 - 20562 - 20772 - 20809 - 21070 -
21185 - 21255 - 21893 - 21450 - 21520 -
21548 - 21664 - 21762 - 21886 - 21900 -
22045 - 22050 - 22201 - 22203 - 22227 -
22246 - 22444 - 22518 - 22564 - 22678 -
22765 - 22961 - 22970 - 22962 - 23184 -
23281 - 23297 - 23414 - 23625 - 23651 -
23661 - 23710 - 23866 - 23875 - 23920 -
24062 - 24143 - 24322 - 24685 - 24733 -
24780 - 25132 - 25144 - 25621 - 25356 -
25536 - 25576 - 25615 - 25641 - 25683 -
25717 - 25912 - 25994 - 26076 - 26146 -
26185 - 26203 - 26227 - 26311 - 26319 -
26325 - 26345 - 26371 - 26444 - 26451 -
26486 - 26511 - 26534 - 26572 - 26611 -
26636 - 26655 - 26695 - 26742 - 26756 -
26767 - 26799 - 26824 - 26954 - 27193 -
27277 - 27278 - 27334 - 27423 - 27568 -
27570 - 27578 - 27589 - 27596 - 27638 -
27641 - 27645 - 27666 - 27685 - 27692 -
27711 - 27714 - 27719 - 27726 - 27735 -
27749 - 27766 - 27789 - 27798 - 27815 -
27867 - 27888 - 27899 - 27903 - 27939 -
27997 - 28301 - 28340 - 28351 - 28354 -
28364 - 28621 - 28641 - 28850 - 28943.

KARA ALI
BİRDEN
ÜSTÜNDE
DURDUĞU
DÖŞEME-
NİN YÜK-
SELDİĞİ-
Nİ HİS-
SETTİ..

ARKASI VAR

GİZLİ VAZİFE !...

KURZ
İLE
ROLAN
BAŞ-
BAŞA
KA-
LIR-
LAT
N

BU SEFER SENDEN İSTEDİĞİMİZİ
İYİ YAPTIĞIN! BURADA BAŞKA
KİMSE YOKMUYDU?

HAYIR ALEN STİGLER'İN
ANNESİ OLAN BU KADIN-
DAN BAŞKA KİMSE
YOKTU!

DESENE PEK KIYMETLİ BİR REHİNE
YAKALADIK! SİZİN ÇETELERİN ELE
BAŞISI BU ALEN STİGLER DEĞİL-
Mİ? ONA JEO LAKABINI DA TAK-
MIŞLARGALIBA?

EYET!

BU KADINI YAKALADIĞIMIZA
PEK SEVİNDİM. ŞİMDİ ÖYLE YA-
PALIM Kİ, SEN TEVKİF EDİLMİŞ
OL DA ELİMİZDEN KAÇ-EĞER
SENDEN ŞÜPHELENİRLERSE HA-
LİN YAMANDIR

İHTİYATLI OLURUM!

ÇABUK ŞU HERİFİN SIRTINI SO-
YUN! YİRMİ KIRBAÇ
ATINDA AKLI BA-
ŞINA GELSİN!

AMAN ALLA-
HIM! BU NE
CANAVARLIK

BU DAYAĞI YEMEZSEN ARKA-
DAŞLARIN SENDEN ŞÜPHELE-
NİR! BU PARALAR DA MÜKÂ-
FATIN OLSUN. HEPSİ BİNER
FRANKLIK... BİZDE
BUNLARDAN DOLU!

ALMANLAR
ROLANI, KEN-
Dİ HİZMET-
LERİNDE CA-
SUS OLARAK
KULLANMAK
İÇİN HAZIR-
LIYORLARDI..

BÖYLECE ÇE-
TECİLERİ ELE
GEÇİRMEK
İSTİYORLAR-
DI...

ROLAN BİR YANDAN KIRBAÇ-
LANIRKEN, ÖTEDENDE ASKER-
LER PALASKALARLA VURUYOR...

ROLAN BİTKİN BİR HALDE YE-
RE SERİLDİ..

EĞER O ALENİ YAKALATIRSAN, SA-
NA VERDİĞİM PARANIN DÖRT MİS-
LİNİ ALIRSIN. UNUTMA!

ASKERLER GİDİNCE ROLAN HA-
LÂ YERDE DÜŞÜNÜR...

KENDİMİ BU ALFAKLARA SA-
TACAK KADAR DÜŞTÜM!
ARTIK ELLERİNDEYİM!

MAR-
SEL
İLE
MİŞE-
LİN
OR-
MAN-
DA
NAFİ-
LE
BEK-
LER-
LER

NEDEN GECİK-
Tİ DERSİN Mİ-
ŞELİN!

BEN DE
MERAK EDİYORUM! ANDRE
İKİ ELİ ATEŞTE OLSA GELİR-
Dİ... BAŞINA BİR FELAKET
GELMESİN?

MERAKTAN DE-
LİRECEĞİM!

CESARETİN KIRILMASIN MAR-
SEL! SEN ALENİN ANNESİNİN YA-
NINA DÖN. O DA ŞİMDİ MERAKTA-
DIR. BEN DE BİZİM-
KİLERE ULAŞMAĞA FA-
LİŞACAĞIM. BAKALIM... LECEĞİN
NE OLDU?

BEN DE SE-
NİNLE GE-
LECEĞİM!

SEN ZAYIFSIN, YOL UZUNDUR!
DAYANAMAZSIN! AN'IN YANINA
DÖNMEN DAHA İYİ OLUR!
HAYDİ, MERAK ETME!

ARKASI VAR

MANDRAKE

ŞİHİBAZLAR KRALI

BİNBİR ROMAN

NAT PINKERTON

AVUKAT-
TAN BİR İP
UCU ALABİL-
DİNİZ Mİ,
EFENDİM!

ÇOK! STARLOKLARIN
ÇOCUĞU YOK,
DİYOR!

6

ÇOK FENA. BURNUNUZ
YANLIŞ KOKU
ALMIŞ OLA-
CAK

BİLAKİS! AVU-
KAT STARLOK-
LARIN BİR MANEVİ EV-
LAT EDİNMEK İSTEDİK-
LERİNİ, FAKAT BİR TÜRLÜ OL-
MADIĞINI SÖYLEDİ. UNUTMA
Kİ PRİSİLLA BLAK BİR
ÇOCUK KARAROR-
SASI İŞLETİYOR-
DU!

İLK HEDEFİNİZ STARLOK
MALİKHANESİ! İSTE GEL-
DİK! EPEYİ MERMER
SARFEDİLMİŞ, DEĞİL
Mİ?

KİM-
SÖCİKLER
YOKGİBİ
NAT!

DOSTUMUZ STARLOK BEL-
Kİ HAKİKATEN BURDA DE-
ĞİLDİR. AMA BİZ GENİŞ DE
ONUN KAPISINI ÇALACA-
ĞIZ!

BİRİSİ GE-
LİYOR EFEN-
DİM!

AMA MİSTER
STARLOK
EVDE DE-
ĞİL DİYÖ-
RUM Sİ-
ZE!

GARİP ŞEY!
BİZ FOTOĞRAF
ÇİDAN GELİYORUZ
M. STARLOK ÇOCUK
LA RESİM ÇEKTİRMEK
İSTİYORMUŞ!

NE DEMEK İSTİYORSUN KUR-
NAZ TILKI? ÇOCUKLA HA?
STARLOKLARIN ÇOCUĞU
YOK! HAYDI BAKALIM EF-
KİN ARABANIZ!

SİZİN BURUN
ARTIK İŞE YA-
RAMAZ OLMUŞ EFEN-
DİM. BAKSANIZA
ÇOCUK
YOK!

PEKALÂ VAR!
ARTIK KA-
NAAT GE-
TİRDİM! SA-
NA SONRA AN-
LATIRIM!

ANLAMİYORUM
EFENDİM!
KATİBESİ, AVUKATI,
UŞAĞI, HEPSİ STAR-
LOKUN ÇOCUĞU YOK
DİYORLAR!

OYLEYSE ÇOCUK BAHSİ GE-
ÇİNCE NİÇİN SADECE ŞA-
SACAKLARI YERDE HİD-
DET VE ŞÜPHE GÖS-
TERİYORLAR? UŞAK
BANA "KURNAZ TIL-
Kİ, DEDİ!

SONRA KABA BİR ŞEKİLDE KÖV-
DU! DEMEKKİ ÇOCUK BAHSİN-
DEN İŞKİLLENİYORLAR! MORİ-
SON BU GE- ÇE STARLOK
MALİKÂ- NESİNE GİRE
CEĞİZ!

O GECE...

MİLYONER
FİLÂN AMA,
KAPISININ Kİ-
LİTLERİ ÇOK FENA
ÖMRÜMDE. BUKA-
DARKOLAY AÇMADIM!

GENE BÖBÜRLE-
NİYOR! BANA
BAK, DEĞİRSİN!
ÇOCUĞUN
ŞAV MALON
OLDUĞUNA DA-
IR KATİ DELİL
İSTİYORUZ

SEN YUKARI
BAK BEN AŞAĞI-
YA! SAKIN SES
FİKARMA!

HİÇ KORKMAYIN
EFENDİM!
BEN BİR GÖL-
GENİN GÖL-
GESİ KADAR
BİLE SES
ÇIKARMAM

ARKASI VAR